

29-06-2018

প্ৰাতঃ মূৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল – আটাইতকৈ মিঠা পিতা আহিছে, মিঠা বনাবলৈ, তোমালোক দেৱতাৰ সমান মিঠা হ'ব লাগে
আৰু আনকো বনাব লাগে"**

*প্ৰশ্ন:- সদায় সুখী হোৱাৰ বৰদান কোনসকল সন্তানে প্ৰাপ্ত কৰে?

*উত্তৰ:- যিসকলে জ্ঞান ৰত্নক মূল্য দিয়ে। এটি-এটি ৰত্নই পদমপতি কৰি তোলে। তোমালোক সন্তানসকলে এই ৰত্ন ধাৰণ কৰি জ্ঞানী যোগী হ'ব লাগে। মুখৰ পৰা সদায় ৰত্নই উচ্চাৰিত হৈ থাকিলে সদায় সুখী হৈ যাব। যিসকল সন্তান মিঠা হয়, তেওঁলোকক দেখি পিতা আনন্দিত হয় আৰু সদায় সুখী হোৱাৰ বৰদান দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকলে এই বৰদানৰ দ্বাৰা সদাকালৰ বাবে স্বাস্থ্যৱান আৰু সমৃদ্ধিশালী হৈ যোৱা।

*গীত:- আ গয়ে দিল মে তু... (তুমি অন্তৰলৈ আহি গ'লা...)

ওম্ শান্তি। গীতটি কিমান মিঠা। যদিওবা কথাছবি বনাওঁতাসকলে ৰচিছে, কিন্তু তেওঁলোকেতো একোৱে নাজানে। তোমালোক মিঠা সন্তানসকলে এই বেহদৰ নাটকত ভূমিকা পালন কৰি আছে। বেহদৰ ড্ৰামাত বেহদৰ পিতাইও এতিয়া সন্মুখত ভূমিকা পালন কৰি আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ মিঠা বাবাই দৃষ্টিগোচৰ হয়। আত্মাই এই দুচকুৰ দ্বাৰা (শৰীৰৰ ইন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা) ইজনে সিজনক দেখা পায়। যিসকল আত্মা সন্মুখত বহি আছে সেইসকলে জানে যাৰ কাৰণে বাবাই মিঠা সন্তানসকল বুলি কয়। বাবাই কয় – মই সকলো সন্তানকে বহুত মিঠা বনাবলৈ আহিছো। মায়াই তোমালোকক বহুত কঠুৱা বনাই দিছে। এইয়া পিতাইহে আহি বুজায়, তোমালোক কিমান মিঠা আছিল। যেতিয়া তোমালোক মন্দিৰলৈ যোৱা তেতিয়া দেৱতাসকলক কিমান মিঠা বুলি ভাবা! দেৱতাসকলক কিমান মিঠা দৃষ্টিৰে যোৱা। কেতিয়া মন্দিৰ খুলিব আৰু মিঠা দেৱতাসকলক দৰ্শন কৰিম। পাথৰেৰেই বনোৱা কিন্তু বুজি পায় যে এওঁলোক মিঠা হৈ গৈছে। শিৱৰ মন্দিৰলৈ যায়, তেৱোঁ বহুত মিঠা হয়। নিশ্চয় হৈ গৈছে। আটাইতকৈ মিঠা পিতা নিশ্চয় ভাৰততে আহিছে। মন্দিৰত যিসকল আছে সেই সকলো হৈ গৈছে। নিশ্চয় কিবা কৰি গৈছে। আটাইতকৈ মিঠা পিতাক জানোতা সন্তানসকলেই হ'ব। গতিকে নিশ্চয় ক'ব নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা আটাইতকৈ মিঠা হয়।

বিশেষকৈ ভাৰতত আৰু সধাৰণভাৱে সকলোতে শিৱবাবাৰ মহিমা বহুত আছে। শিৱ কাশী – বিশ্ব নাথ গংগা – এনেকৈ বহুত কোৱা হয়। তাত গৈ থাকেও। এই বাবাইয়ো সকলো ফালে চক্ৰ লগাই আহিছে। মনুষ্যই শিৱৰ কিমান মহিমা কৰে! পিতাই জানে এই সকলো মিঠা সন্তান হয়। ঘৰৰ সন্তান। সকলোৱে ক্ৰমানুসৰি নিজৰ নিজৰ ভূমিকা পায়, কিন্তু সকলোৰে দৃষ্টি মুখ্য অভিনেতা অভিনেত্ৰীৰ প্ৰতিয়ে যাব। এই নাটকত যি মুখ্য অভিনেতা অভিনেত্ৰী হয় তেওঁলোকৰ কাৰণে গোৱা হয় তুমিয়ে মাতা পিতা...। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে সেই পিতা-মাতাৰ সন্মুখত বহি আছে। দুনিয়াৰ সন্মুখততো নাই। এইয়া হ'ল গুপ্ত কথা। ইয়াৰ নাম-চিহ্ন একেবাৰে নাইকিয়া কৰি দিছে। কেৱল চিত্ৰ আছে কিন্তু তাৰ পৰা কোনো কথা জনা নাযায়। শিৱৰ পূজাৰীতো বহুত আছে। কিন্তু পুৰা পৰিচয় নাজানে। তোমালোকে জানা শিৱবাবা হৈছে অতি মিঠা, তেওঁ নিচিনা মৰমিয়ালকোনো হ'বই নোৱাৰে। সেই মিঠা পিতা নাহিলে পতিত দুনিয়াখন পৱিত্ৰ কেনেকৈ হ'ব। এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে আন কোনোৱে মিঠা নহয়। যদিওবা নিজকে শিৱোহম্, ভগৱান বুলি কৈ থাকে। কিন্তু ভগৱানতো অতিকৈ মিঠা হয়, তেওঁ পৰমধামত থাকে, তোমালোকে আকৌ এই পতিত দুনিয়াত কেনেকৈ

কোৱা শিৱোহম্, মই ভগৱান হওঁ! ভগৱানতো ৰচিয়তা, পতিত-পাৱন হয়। ভগৱানক সকলো ভক্তই স্মৰণ কৰে। এনেকুৱা নহয় যে সকলো ভক্তই ভগৱান হয়। নিৰাকাৰ শিৱকহে অতি মিঠা বুলি কোৱা হয়। মিঠা পিতাৰ দ্বাৰাই মিঠা স্বৰ্গলৈ যাবা। এই ৰাজবংশ ৰচনা কৰি থকা হৈছে। অতি মিঠা পিতাই আমাক অতি মৰমিয়াল মিঠা বনাই আছে। যি যেনেকুৱা হ'ব তেওঁ আনকো তেনেকুৱাই বনাব। পিতাই কয় - মই নিৰাকাৰ হওঁ। তোমালোক আত্মাসকলো নিৰাকাৰ হোৱা। শিৱৰ মন্দিৰত শিৱ লিংগৰ পূজা কৰা হয়, নহয় জানো। যজ্ঞ ৰচনা কৰিলে 'শালিগ্রাম' আৰু 'শিৱ' বনায়। তেওঁলোকৰ পূজা কৰে। বহুত ডাঙৰ ডাঙৰ ধনী লোকসকলে যজ্ঞ ৰচনা কৰে। ৰুদ্ৰ শিৱৰ লিংগও বনায় আৰু শালিগ্রামো বনায়। ব্ৰাহ্মণ লোকসকলে পূজা কৰে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেই পূজ্য আছিল। আকৌ পূজাৰী হ'ল। শিৱৰ লিংগ ডাঙৰকৈ আৰু শালিগ্রামৰ সৰুকৈ বনাই পূজা কৰে। তাৰ নামেই হ'ল ৰুদ্ৰ যজ্ঞ। গতিকে এইয়া হৈ গ'ল মাটিৰ পূজা। স্মাৰক হিচাপে প্ৰতিমা আদি মাটিৰে বনোৱা হয়। তাৰ পিছত পূজাৰীয়ে বহি পূজা কৰে। ভাৰত পূজ্য আছিল। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে পূজা কৰাৰ প্ৰৱণতা নাছিল। আধা কল্প হৈছে জ্ঞান, আধা কল্প ভক্তি। গোৱাও হয় আপুনিয়েই পূজ্য আপুনিয়েই পূজাৰী। আকৌ কয় সকলোৱে ভগৱান। ভাবে ভগৱানেই পূজ্য আছিল, ভগৱানেই পূজাৰী হয়, ইয়াকে ওলোটো গংগা বুলি কোৱা হয়। পিতাকতো সকলোৱে মিনতি - হে ভগৱান, হে পতিত-পাৱন, হে দয়াৰ সাগৰ, মিনতি কৰা মানে আহ্বান কৰা। ভক্তি মাৰ্গত আধা কল্প ভক্তসকলে আহ্বান কৰে। স্বৰ্গততো তোমালোক মালিক হ'বা। পিতাই কয় - তোমালোকক বহুত মিঠা বনাই আছে। গড় ফাদাৰ কিমান মিঠা, কিমান মৰমৰ শিৱ ভোলা ভগৱান। শংকৰৰতো নামেই উল্লেখ নকৰে। শিৱ নিৰাকাৰ, শংকৰ আকাৰী - দুয়োজনকে একাকৰ কৰি দিয়াটো ভুল নহয় জানো। মনুষ্যই কোনো মন্দিৰলৈ গ'লে এজন নিৰাকাৰকে পূজা কৰিব। সকলোকে একাকৰ কৰি দিয়ে। অচতম্ কেশৱম্, শ্ৰী ৰাম নাৰায়ণম্....এতিয়া ৰাম ক'ত, নাৰায়ণ ক'ত। সকলোকে একাকৰ কৰি দিছে।

ব্যাস কোন আছিল-এই কথা কোনেও নাজানে। বাস্তৱত সঁচা ব্যাস সুখদেৱৰ তোমালোক সন্তান হোৱা। বাবাই বহি সহজ যোগৰ জ্ঞান শুনায় আৰু সেই সুখদেৱৰ আমি সন্তান সঁচা সঁচা ব্যাস হওঁ। আমি ব্ৰাহ্মণ। আমাক প্ৰেক্ষিকেলত বহি সহজ ৰাজযোগ শিকায়, যাৰ দ্বাৰা আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হওঁ। দেৱতাসকলৰ আগত গৈ গায় - আমি পাপী, নীচ, কঠুৱা হওঁ। তেওঁলোকতো বহুত মিঠা নহয় জানো। এই লক্ষ্মী নাৰায়ণে ৪৪ জন্ম ললে। ততত্বম্। এই জ্ঞান তোমালোকেহে পোৱা। লক্ষ্মী নাৰায়ণৰ এই জ্ঞান তাত নাথাকিব। আমি তাত এই জ্ঞান কাৰোৱাক শুনাই দেৱতা নবনাওঁ। তেন্তে বাকী কি কাম কৰিম? ইয়াততো কিমান কাম আছে। এতিয়া আমি অতি মিঠা পিতাৰ সন্তান, পুনৰ লক্ষ্মী নাৰায়ণ হ'ম। তোমালোকে জানা যে আমি অতি মিঠা পিতাৰ দ্বাৰা অতি মিঠা হওঁ। শিৱ বাবা হৈছে শ্ৰী শ্ৰী অতিকৈ মিঠা। তেওঁৰ দ্বাৰা আমিও মিঠা হওঁ। আমি নিজকে শ্ৰী শ্ৰী বুলি ক'ব নোৱাৰো। এইবিলাক বুজিবলগীয়া কথা। তোমালোক যিমনে অশৰীৰী, দেহী অভিমানী হ'বা আৰু মিঠা পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমনেই মিঠা হ'বা। দেহী-অভিমানী হৈ পিতা আৰু প্ৰাপ্তিক স্মৰণ কৰিব লাগে। এইটো মুখ্য কথা পাহৰি নাযাবা। মোক স্মৰণ কৰিলে মোৰ দৰে মিঠা হৈ যাবা। গতিকে এনেকুৱা বনাওতা পিতাক কিমান স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবা যেন মধুৰতাৰ পাহাৰ। কোৱা হয় যে স্মৰণ কৰি কৰি সুখ পোৱা। এয়া কোনো মালা নহয় যে বহি জপি থাকিবা। মালা জপ কৰিব নালাগে। কেৱল স্মৰণ কৰিব লাগে। কোনেও এইটো নাজানে যে এই মালা কাৰ স্মৃতিত বনোৱা হৈছে। কেৱল ৰাম-ৰাম বুলি কৈ থাকে, মালা জপি থাকে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে ৰাম শিৱ বাবাৰ আমি সন্তান হওঁ সেয়েহে স্মৰণ কৰো। মালা জপাতো পূজাৰীৰ চিহ্ন। আমি বাবাক বহুত স্মৰণ কৰো। স্মৰণেৰেই আমি সদাকালৰ বাবে স্বাস্থ্যৱান, নিৰোগী হৈ যাওঁ। বাবাই বাৰে বাৰে কয় - নিজকে অশৰীৰী বুলি বুজিলে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়াহে বৈতৰণী পাৰ হৈ যাব। বাকী ১০-২০ ভূজা থকা বা গুঁৰ থকা কোনো মনুষ্য নাথাকে। নতুবা কোনোবাই হাঁচি মাৰিলে দেৱতাৰ আবিৰ্ভাৱ হৈ যাব। এই কথাবোৰ এতিয়া তোমালোকে শুনিলে বুজি পোৱা এইবোৰ যে কেনেধৰণৰ কথা! এয়া সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী। সত্যযুগত এইবোৰ একোৱে নাথাকিব। ভক্তি আধাকল্প ধৰি চলে। জ্ঞান আধাকল্প ধৰি নচলে। জ্ঞানৰ প্ৰালন্ধ

আধাকল্প ধৰি চলে। জ্ঞানৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ প্ৰাপ্তি পোৱা যায়। যেনেকৈ সেই ভক্তিৰ প্ৰাপ্তি পোৱা যায়। ভক্তি প্ৰথমে সতাপ্ৰধান আছিল। তাৰ পিচত সতো, ৰজো, তমো হৈ যায়। এয়াও যেন পিতাৰ পৰা অধিকাৰ পোৱাৰ দৰে। গতিকে প্ৰথমে সতাপ্ৰধান, তাৰপিচত সতো, ৰজো, তমোলৈ আহে। জ্ঞানৰ বৰ্ষাও সতাপ্ৰধান, সতো, ৰজো, তমো হয়। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। প্ৰথমেতো বুজিব লাগে – আমি আত্মাবোৰ অতি মৰমৰ পিতাৰ সন্তান। পিতা এইটো শৰীৰত আহিছে। শৰীৰ অবিহনে মুৰুলী কেনেকৈ শুনাৰ পাৰিব। নিৰাকাৰী দুনিয়াতো হৈছে শব্দ বিহীন ৰল্ড তাৰ পিচত আহে মুভি (সুক্ষ্মলোক) আৰু এয়া ট'কি (সাকাৰ লোক)। তিনিখন লোক আছে নহয় জানো। প্ৰতিটো কথা তোমালোকে নতুনকৈ শুনা। দুনিয়াত আৰু কোনেও বুজিব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকল শব্দ বিহীন দুনিয়াৰ পৰা আহো। তাৰ নিবাসী হওঁ, সেইবাবে তাৰ নাম ব্ৰহ্মাণ্ড ৰখা হৈছে। আত্মাবোৰ ডিম্বাকৃতি ভাবে তাত থাকে। কিন্তু এনেকুৱা হয় জানো। যদি তৰা বুলি কোৱা তেন্তে তৰাৰ পূজা কেনেকৈ হ'ব। তাত ফল, ফুল, গাখীৰ আদি কেনেকৈ ৰাখিব। 'শিৱ' নাম ঠিকেই। এনেকুৱা নহয় যে পিতা ডাঙৰ, আমি আত্মাবোৰ সৰু। পৰম মানে পৰমধামত থকা আত্মা যি আটাইতকৈ মৰমৰ।

তোমালোকে জানা এতিয়া আমি বাবাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। অতিকৈ মিঠা বাবা আহি আমাক অতি মিঠা বনায়। আত্মা মিঠা হলেহে শৰীৰো মিঠা পাব। পিতাই কয় কেৱল বীজ আৰু বৃক্ষক স্মৰণ কৰা। বীজ ৰূপী পিতা ওপৰত থাকে। তেওঁ হৈছে বৃক্ষপতি। এয়া হৈছে আধাৰ। এওঁৰ পৰা আকৌ ঠাল-ঠেঙুলি ওলায়। দুনিয়াৰ কাৰোৰে বুদ্ধিত এইয়া নাই। বাবাই কয়- মৰমৰ সন্তানসকল, নিৰাকাৰ পিতাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা শুনায়। তোমালোকে এই কাণেৰে শুনা। আত্মায়ে ধাৰণ কৰে। জ্ঞান সূৰ্যৰ আবিৰ্ভাৱ হ'লে, অজ্ঞান অন্ধকাৰ বিনাশ হয়। অন্ধকাৰ ৰাতি হয় নহয় জানো। মনুষ্যই ভাবে ইয়াতকৈও ঘোৰ অন্ধকাৰ হ'ব। এইয়া হয়েই ঘোৰ অন্ধকাৰ। মনুষ্যই এইয়া নাজানে। এতিয়া তোমালোকে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ কথা জানিছা। যাৰ বাবে সন্যাসীয়ে অন্তহীন বুলি কয়। ঈশ্বৰ আপোনাৰ গতি-মতি অনন্য। তোমালোকেতো বুজিছা ঈশ্বৰেই আহি গতি-সংগতি দিয়ে। তোমালোকে জানা যে শ্ৰীমতৰ দ্বাৰাই আমি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী হ'ম। কিমান গভীৰ নিচা! লক্ষ্য-উদ্দেশ্যটো এটাই হয়। বেৰিস্তাৰ হ'ম, কিন্তু হ'বা ক্ৰমানুসৰি সেই কাৰণে পিতা-মাতাক অনুসৰণ কৰা। জানিছাও যে পিতা-মাতাই পুৰুষাৰ্থ কৰি প্ৰথম নম্বৰত গৈছে গতিকে আমিও পুৰুষাৰ্থ কৰো। আমিও সিমানেই মিঠা হওঁ। সন্তানসকলে মাঁ-দেউতাকৰ সিংহাসন জয় কৰে। সন্তান ডাঙৰ হৈ গ'লে মাক-পিতাক তললৈ নামি যায়। তেনেকৈয়ে তোমালোকে মাতা-পিতাৰ সিংহাসন জয় কৰা।

তোমালোক সন্তানসকল বহুত মৰমিয়াল, বহুত মিঠা হ'ব লাগে। তোমালোকৰ মুখৰ পৰা সদায় ৰত্ন উচ্চাৰিত হ'ব লাগে। তোমালোক হৈছা জ্ঞানী-যোগী। তেওঁলোকেতো বহি কাহিনী বনাই দিছে। এইয়া হৈছে জ্ঞান ৰত্ন। ৰত্নৰ বিষয়েতো বাবাই ভালকৈয়ে জানে। ৰত্নৰ ব্যৱসায়ক অতি উচ্চ বুলি গণ্য কৰা হয়। এয়াও জ্ঞান ৰত্ন। এটি এটি ৰত্নৰ ধাৰণা হয়। ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোক অলেখ পদমপতি হোৱা। তোমালোকৰ মহলত কেনেকুৱা সোণৰ ইটা, হীৰা-মুকুতা লগোৱা থাকে! বহুত সুখত থাকিব। সৰ্বদা স্বাস্থ্যবান, সৰ্বদা সম্পত্তিবান হৈ যাব। এইয়া যেন বাবাই বৰদান দিয়ে। যিমান মিঠা হ'বা, সিমানই পিতা আনন্দিত হ'ব। স্কুলত শিক্ষকে বিদ্যার্থীসকলক জানে নহয়। ইয়াততো বেহদৰ পিতা-শিক্ষক-সংগুৰু হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল সন্মুখত বহি আছা সেয়েহে মুৰুলীও এনেকুৱা ওলায়। কিন্তু জ্ঞানী আত্মাক বাবাই ইয়াত থাকিব নিদিয়। কয়- যোৱা, গৈ মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনোৱাৰ সেৱা কৰা। যি অতি কঠুৱা, অতি ৰোগী হৈ গৈছে, তেওঁলোকক নিৰোগী বনোৱা। এতিয়াতো গড় আয়ুস ৪০-৪৫ বছৰ হ'ব। যোগীৰ আয়ুস বহুত বেছি হয়। কৃষ্ণক মহাত্মা, যোগেশ্বৰ বুলি কয়। তেওঁৰ যেতিয়া ৰাজ্য আছিল তেতিয়া গড় আয়ুস ১৫০ বছৰ আছিল। এতিয়া ৰোগী হৈ গ'ল। হিচাপতো আছে নহয়। কিন্তু মনুষ্যই নাজানে। বুদ্ধি ৰূপী বাচন যি সোণৰ আছিল, তাত বিহ ভৰি পৰা বাবে এনেকুৱা অৱস্থা হৈ গ'ল। এতিয়া পিতাই জ্ঞান অমৃত ঢালি সোণৰ বনায়। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) পিতাৰ সমান অতি মিঠা হ'ব লাগে। মুখৰ পৰা কেতিয়াও কঠুৱা বচন উচ্চাৰিত হ'ব নালাগে, বাণী সদায় মিঠা হ'ব লাগে।
- (2) পিতাই আমাক যি অমূল্য জ্ঞান ৰত্ন দি আছে, তাৰ মূল্য বুজি ভালকৈ ধাৰণ কৰিব লাগে।

*বৰদান:- সমতাৰ দ্বাৰা আনন্দময় জীৱনৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁতা সকলোৰে আশীৰ্বাদৰ পাত্ৰ হোৱা

সমতা সকলোতকৈ ডাঙৰ কলা। স্মৰণ আৰু সেৱাৰ সমতা থাকিলে পিতাৰ আশীৰ্বাদ পাই থাকিব। সকলো কথাৰ সমতাৰ দ্বাৰা সহজেই প্ৰথম নম্বৰ হৈ যাব। সমতাই অনেক আত্মাৰ আগত আনন্দময় জীৱনৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাব। সমতাক সদায় স্মৃতিত ৰাখি সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰি থাকিলে নিজেও আগবাঢ়ি গৈ থাকিব। আৰু অন্য আত্মাসকলকো আগবঢ়াই লৈ যাব।

*প্ৰোগান:- মহাবীৰ সেইজন যিয়ে সকলো কঠিনতাক সহজ কৰি, পাহাৰক সৰিয়হৰ বীজ অথবা কপাহ তুল্য বনাই দিয়ে।

!!ওম্ শান্তি!!

***